

Matt 11,2-10

Adventstiden bliver som regel kaldt forventningens tid. Men man kan spørge, om det er en god betegnelse. Hvad vil det nemlig sige at "forvente" noget? Mange gange sætter vi lighedstegn mellem det at "forvente" og det at "regne med". Forventningen bliver en formodning om, at det i fremtiden vil gå på en bestemt måde. Man kan sige, at nutiden bliver forlænget ind i fremtiden. Det er et fænomen, som vi bl.a. kender fra valgprognoserne, men vi ved også, at prognoserne kan slå fejl, sådan som vi har set det flere gange i løbet af det sidste år.

Advent handler ikke om at forlænge nutiden ind i fremtiden, men om at lade Guds fremtid gribe ind i nutiden og forandre den. Advent betyder, at fremtiden er Guds og ikke vores. I den forstand handler advent ikke om forventning, men om håb.

Teksten til i dag er først og fremmest en håbsfortælling. Det gælder ikke mindst første del af teksten, som vi skal koncentrere os om i det følgende.

Fra sit fængsel spørger Døberen, om Jesus er den, der kommer, eller "skal vi vente en anden"? Han går tilsyneladende ud fra, at hvis Jesus er Messias, så må Jesus også leve op til jødernes messiasforventninger. Men Jesu svar går i en anden retning. Det er tankevækkende, at han ikke besvarer Døberens spørgsmål ved hjælp af en række bibelsteder. Nej, han henviser til det, man kan opleve og erfare: "Gå hen og fortæl, hvad I hører og ser". Med andre ord: Der henvises til synet og hørelsen. De kropslige handlinger og sansningen er ikke udenoms værker. De har en central betydning i kristendommen. Det belyses her ved hjælp af forskellige begivenheder fra Jesu liv: Blinde ser, lamme går, spedalske renses, døve hører og evangeliet forkyndes for fattige.

Vi skal under nadveruddelingen synge en salme af Johannes Aagaard.* Den er skrevet over dagens tekst i jul/nytår 1975-1976 - netop som hans gamle far var blevet blind. Mange år senere udgav han i samarbejde med sin datter en selvbiografi. Det var i efteråret 2007, da han selv var blevet gammel og svækket af alderdom. I selvbiografien er der nogle tanker, som er relevante for forståelsen af Matt 11.

Aagaard fortæller, hvordan man i hinduismen søger at lukke af for sansningen og omverdenen. Det kan illustreres med fire abe-figurer. Den ene abe lukker med hånden for øjnene, den anden lukker for ørerne, den tredje for munden og den sidste for kønsåbningerne. Ved hjælp af de yogiske teknikker øver hinduen sig i at dø. Langsomt, men sikkert øver han sig i at lukke ned for sanserne og trække sig ind i sig selv. På den måde bliver mennesker "ind-viklede", de bliver viklet ind i sig selv.

Over for det står kristendommens påstand om, at sanserne er det sted, hvor der er en sammenhæng mellem det åndelige og det materielle. Hvis man benægter det, så benægter man også skabelsen og helheden i livet. Og dermed bliver aberne også i sidste ende en fornægtelse af Kristus. Mennesket bliver mere og mere indadvendt og låst fast i sig selv.

Når man bliver gammel, så gennemgår man iflg. Aagaard en slags yogisk proces. Man kan ikke se ret godt længere, hørelsen er elendig, blodpropperne tager gradvis talen, og seksualiteten visner. Sådan er det at være menneske. Det kan vi ikke lave om på.

Men i modsætning til yogien, der tilstræber sansernes forfald, fastholder Jesus betydningen af kroppen og sanserne. Gang på gang fortælles det i Ny Testamente, hvordan Jesus møder blinde, lamme, døve og stumme; han lægger hænderne på dem, stikker fingrene ind i deres mund og åbner deres sanser igen. På den måde åbner han igen for sammenhængen mellem det åndelige og materielle. Mennesker bliver igen til sansende og levende mennesker. Man kan sige, at Jesus udvikler mennesker, vikler dem ud af deres indvikling og ud i det levende liv. I kristendommen er opstandelsen den ultimative udvikling. Derfor er Jesu helbredelser også en foregribelse af opstandelsen og det evige liv, hvor blinde skal se, døve høre og stumme tale og lamme danse. Eller som Aagaard siger: ”Det er lige til at få håb af, når man som mig er på vej til døden, og sanserne langsomt, men ubønhørligt lukker ned” **.

I kristendommen er der en nøje sammenhæng mellem håb og handling, mellem fremtidshåbet og dette håbs virkeliggørelse her og nu. I sidste del af sit svar til Døberen siger Jesus noget, der er vanskelig at forstå, hvis man forventer en messias i pomp og pragt: ”Evangeliet forkyndes for fattige, og salig er den, der ikke forarges på mig”. Det er en understregning af, at omsorgen for de fattige og nødlidende er en ægte messiasgerning.

Budskabet til 3.s. i Advent er, at Jesus er den, der kommer, men han kommer på en anden måde, end vi forventer. Det er det samme budskab, vi møder 1. s. i Advent. I år var teksten Jesu indtog i Jerusalem. I den fortælling kommer Jesus ikke som en magtfuld herre på en stridshingst, men han kommer ydmyg og sagtmodig ridende på et æsel. Messias er anderledes, end vi havde ventet. ”Salig er den, der ikke forarges på mig”. Salig er den, der ikke forarges, selv om Messias ikke er en magtfuld konge, men en, som gør sig til ét med de fattige og nødlidende. Salig er den, der ikke forarges på barnet i krybben og manden på korset.

Glædelig jul.

JN

***Kom, lad os tilbede**

1. Kom med, Guds familie, kom lad os tilbede
ja, kom små og store nu til Betlehem.

Salig er den, som ikke blir forarget
Så kom, lad os tilbede,
så kom, lad os tilbede
så kom, lad os tilbede
Guds elskede søn.

2. Kom med, alle blinde, lad os gå i lyset
som viser os vejen til Betlehem.

Salig er den, som ikke....

3. Kom med, alle lamme, lad os danse sammen
på vejen til barnet i Betlehem.

Salig er den, som ikke ...

4. Kom med, alle syge, lad os glæden fejre,
så raske vi mødes i Betlehem.

Salig er den, som ikke ...

5. Kom med, alle døve, lad os høre ordet,
som viser os vejen til Betlehem.

Salig er den, som ikke...

6. Kom med, alle døde, Gud har åbnet graven.
Han fester for livet i Betlehem.

Salig er den, som ikke ...

7. De fattiges glæde lad os fejre sammen,
godt nytår forkyndes fra Betlehem.

Salig er den, som ikke...

8. Gud selv smiler til os, fattig, svag og lille.
Han elsker i krybben sin jordiske slægt.

Salig er den, som ikke...

(Johannes Aagaard 1975-76)

** Johannes Aagaard & Pernille Aagaard, *Et hjørne af et komplekst puslespil. Selvbiografiske fortællinger af Johannes Aagaard*, 2007, 79.